

Arrest

nr. 189 635 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.10.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

+ vader
[...]

Nationaliteit: Georgië
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19/12/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 28/07/2009. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift en bijlage bevatten reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 19/12/2012 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 19/11/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het wordt uiteengezet als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het gaat om eerder aangehaalde medische elementen waarop uitgebreid werd ingegaan in een vorige beslissing, wat evenwel ten eerste betwist wordt door verzoekster en wordt tegengesproken door de voorgelegde medische attesten.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd door verwijzing naar een eerdere beslissing.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn op basis van de nieuw voorgelegde stukken van een ziekte die voldoet aan de voorwaarden van art. 9 TER VW.

Tevens wordt ten onrechte geen uitspraak gedaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Een verwijzing naar een in het verleden genomen beslissing dienaangaande kan niet volstaan gezien de bijkomend voorgelegde stukken;

Uit deze stukken blijkt ten genoegte van recht dat er sprake is van steeds erger wordende problemen, waarbij niet zomaar kan verwezen worden naar de vorige beslissing.

Thans is er sprake van steeds erger wordende problemen “Glaucoom” waarbij de verzoekster geconfronteerd wordt met steeds grotere druk op de ogen en waardoor zij stilaan maar zeker blind wordt.

Er zijn enerzijds de problemen door Katarakt en anderzijds door Cornea Distrofie die maken dat het essentieel is dat verzoekster behandeld wordt.

In het land van herkomst werd verzoekster en haar vader medegedeeld dat zij daar niet meer kan behandeld worden, en dat enkel een behandeling in Europa soelaas kan bieden en kan verhinderen dat verzoekster totaal blind wordt.

Enkel een implantatie van Cornea kan leiden tot een verbetering van de toestand, en een dergelijke implantatie is enkel mogelijk in Europa.

In het land van herkomst is een dergelijke implantatie totaal onmogelijk, en in geval van terugkeer is verzoekster gedoemd tot volledige blindheid.

Dat verzoekster destijds in Georgië is geopereerd geworden, doch dit zonder het gewenste resultaat, wel integendeel, er is enkel een verergering van de toestand opgetreden.

Met haar linkeroog kan verzoekster thans enkel en alleen nog licht en beweging waar -nemen, met haar rechteroog kon zij aanvankelijk tot 30 % in vergelijking met een nor –maal functionerend oog waarnemen, doch dit is thans verminderd tot nauwelijks 5 of zelfs minder % en daalt nog.

Het is strijdig met art. 3 EVRM om verzoekster in deze omstandigheden te verplichten om naar haar land van herkomst terug te keren met een zekere blindheid tot gevolg, hetgeen neerkomt op een onmenselijke behandeling.

Dat er niet alleen de verslechtering is van het zicht, doch tevens ook een aanhoudende druk op de ogen van verzoekster die behandeling behoeft, behandeling die niet mogelijk is in het land van herkomst.

Zij kan thans enkel nog lezen mits het gebruik van een loupebril, en indien de behandeling wordt stopgezet, zal zij zelfs dit niet meer kunnen.

Dat verzoekster destijds door professor in Georgië werd verwezen naar België voor verdere behandeling, aangezien aldaar alle opties uitgeput waren, en verzoekster nu niet zomaar kan teruggestuurd worden met de melding dat in Georgië behandeling mogelijk zou zijn dienaangaande.

Dat verzoekster in het kader van huidige procedure ook tal van recente aanvullende stukken voorlegt waaruit de zeer slechte en verslechterende toestand van haar ogen blijkt.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er niets veranderd is, is niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht aangezien er uit de stukken duidelijk blijkt dat de situatie verergerd is enerzijds en er geen mogelijke behandeling is in het land van herkomst anderzijds.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staan in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekers niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan tenzij dan het feit dat er in het verleden een ondertussen achterhaalde beslissing is genomen, wat alleszins niet kan doorgaan als voldoende verantwoording.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voor-waarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat verzoekster werkelijk de wanhoop nabij is gezien de uitzichtloosheid van haar situatie die steeds erger wordt en de weigering van DVZ om deze toestand die zij dagdagelijks ondergaat, te erkennen als voldoende grond om hier behandeld te worden en dit op basis van een al te oppervlakkig onderzoek waaruit zou moeten blijken dat verzoekster kan behandeld worden in haar land van herkomst, terwijl zij destijds in haar land van herkomst mededeelden dat zij haar niet konden helpen, en zij enkel nog kon behandeld worden in Europa.

Dat verzoeker, als haar vader, zijn dochter zoveel als mogelijk ondersteunt en begeleidt aangezien zij hoe langer hoe meer niet meer zelfstandig kan functioneren, en eveneens totaal niet begrijpt hoe DVZ het dossier van zijn dochter en dit van hemzelf weigert ta aanvaarden."

2.2. Het tweede middel is gesteund op de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat alles hetzelfde is als toen er een eerder advies werd verleend, doch waarbij in dit eerder advies enkel werd gesteld dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, en voor het overige er geen rekening is gehouden met de naderhand voorgelegde stukken die de inhoud van dit voorgaand advies totaal tegenspreken, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is het duidelijk dat er geenszins in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking voorhanden is."

2.3. In het derde middel wordt andermaal de schending aangevoerd van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het is als volgt geadstrueerd:

"DERDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending art. 3 EVRM.

In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit zou kunnen leiden tot een zeer ernstige verergering van de toestand, en dit met irreversibele gevolgen.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van een zeer ernstige verergering van de aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling en dit door de onmiddellijke en zeer ernstige verergering van de toestand.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit op basis van de laatste informaties, niet op basis van informaties van jaren geleden.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grond-

gebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing dd. 29.12.2012.

Dat de motivering in de bestreden beslissing zich in essentie beperkt tot het stellen dat er geen aandoening van levensbedreigende aard aan de orde is aangezien de overige informatie achterhaald is en niet meer actueel.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een zeer ernstige verergering, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien er nu juist geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen afdoend onderzoek is gebeurd inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig afdoend en tot op heden actueel onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze nefast zal zijn op de aanwezige pathologie, én de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster onomkeerbaar zullen zijn, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”

2.4. De middelen zijn dermate verknocht, dat ze in het kader van een goede rechtsbedeling samen worden beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die

motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

2.6. De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De eerste paragraaf van deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van deze wet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 oktober 2015 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat op 19 december 2012 reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van 28 juli 2009 en dat in het thans voorgelegde medisch getuigschrift en bijlage reeds eerder aangehaalde elementen bevat waarin de beslissing van 19 december 2012 op werd ingegaan, zodat de nieuwe aanvraag dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren vooreerst aan dat de motieven vaag en nietszeggend zijn in die zin dat niet afdoende wordt verduidelijkt waarom niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is niet genomen op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, maar op grond van artikel 9ter, §3, 5°. Uit de motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde van oordeel is dat het gaat om een herhaalde aanvraag en dat ze om die reden als onontvankelijk moet worden afgewezen. Ter bevestiging wordt nog verwezen naar het in casu niet verplichte advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 november 2015, dat ook aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en dat als volgt luidt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 21.10.2015 en 28.07.2009 te vergelijken. Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 21.10.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. E. Vandewalle op 17.09.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 17.10.2013, 23.10.2014, 28.08.2014, 03.03.2014, 14.01.2014, 02.01.2014, 05.12.2013, 06.09.2013, 01.08.2013, 02.08.2013, 24.10.2014, 21.11.2014! 28.08.2014, 15.01.2015, 10.12.2014, 14.08.2015, 17.09.2015, 22.09.2015 en 28.10.2015 blijkt dat de oftalmologische aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 28.07.2009 waarvoor DVZ op 19.12.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde oftalmologische problematiek. In de attestatie d.d. 15.01.2015 van de hand van dr. E. D., psychiater, wordt gewag gemaakt van reactioneel depressief zijn ten gevolge

de visuele handicap en de onzekere verblijfssituatie. Een dergelijke reactie dient als normaal aanzien te worden en niet als een aandoening, er is dan ook geen behandeling voor ingesteld welke ook met nodig is. Betrokkene legt tevens een document d.d. 14.10.2015 voor, afgeleverd door een psycholoog. De informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en tuigschift d.d. 15.01.2015."

Dat de motieven vaag en nietszeggend zijn, zoals de verzoekende partijen menen te kunnen stellen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Zij kunnen immers op grond van deze motivering nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het gegeven dat de motivering in zekere zin gestandaardiseerd is, of stereotiep, doet daaraan geen afbreuk.

Het komt dan ook aan de verzoekende partijen toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat het in casu om een herhaalde aanvraag gaat.

De verzoekende partijen betogen dat het gaat om steeds erger wordende problemen, en verwijzen naar het glaucoom dat verzoekster treft, waarbij zij wordt geconfronteerd met een steeds grotere druk op de ogen en waardoor zij stilaan blind wordt. Er zijn enerzijds de problemen door cataract en anderzijds deze door cornea dystrofie die maken dat het essentieel is dat zij wordt behandeld. Enkel een implantatie van cornea kan leiden tot een verbetering van de toestand en vermijden dat verzoekster stilaan blind wordt, en dat is enkel mogelijk in Europa, niet in Georgië, alwaar zij weliswaar werd geopereerd maar waardoor de toestand nog verergerd is.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de Raad in zijn arrest nr. 117 178 van 20 januari 2014, dat betrekking heeft op de wettigheid van de beslissing van 19 december 2012, i.e. de beslissing die werd genomen naar aanleiding van een eerdere aanvraag om medische regularisatie op grond van de aandoening van verzoekster, het volgende heeft geoordeeld:

"In casu heeft een ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat eerste verzoekende partij in België een aantal oogdrukverminderende operaties onderging waardoor haar oftalmologisch probleem is gestabiliseerd en dat verdere ingrepen niet meer nodig zijn. Betrokken arts stelde vast dat de verdere vereiste zorgen voor eerste verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. De stelling van verzoekende partijen dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de ziekte die wordt aangevoerd om tot een verblijf te worden gemachtigd niet levensbedreigend is is dan ook niet dienend, nu haar aanvraag om machtiging tot verblijf te worden gemachtigd niet werd afgewezen op basis van de vaststelling dat de aandoening waaraan zij lijdt niet levensbedreigend is.

Verzoekende partijen lichten toe dat indien eerste verzoekende partij een nieuwe operatie zou dienen te ondergaan dit niet kan gebeuren in Georgië. Zij gaan hiermee evenwel voorbij aan het feit dat door de ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat verdere ingrepen actueel niet meer nodig zijn. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet tevens nergens dat bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen rekening moet worden gehouden met allerhande hypotheses waarvan niet vaststaat dat deze zich effectief zullen voordoen."

Niet alleen blijkt hieruit dat verzoekers niet kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat in het advies dat de ambtenaar-geneesheer aangaande hun eerdere aanvraag enkel zou zijn gesteld dat er geen sprake is van een levensbedreigende aandoening, zonder meer, maar evenzeer blijkt dat verzoekster reeds oogdrukverminderende ingrepen heeft ondergaan in België. Uit de stukken van de behandelende arts die door verzoekster ter kennis werden gebracht van de verwerende partij blijkt dat zij reeds implantaties heeft, zowel links als rechts en dat deze ingrepen plaats vonden in 2009 en 2013.

De Raad stelt verder vast dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, uit de medische attesten die verzoekster bij de aanvraag van 21 oktober 2015 voegde, geenszins blijkt dat verzoekster thans nieuwe ingrepen nodig zou hebben. Minstens toont zij niet met concrete argumenten aan waaruit dat dan wel zou kunnen worden afgeleid. In die zin valt het betoog van de verzoekende partij niet te rijmen met de voorhanden zijnde stukken en kan niet worden aangenomen dat de huidige aanvraag nieuwe elementen zou bevatten in de zin dat verzoekster nieuwe ingrepen zou nodig hebben. Wél blijkt uit de bijgevoegde medische attesten dat verzoekster medicatie en opvolging nodig heeft om te vermijden dat zij blind zou worden, maar dit kwam ook reeds aan bod in haar vorige aanvragen, zodat ook hier niet kan worden vastgesteld dat het om nieuwe elementen zou gaan.

In de mate dat verzoekers betogen dat het gaat om steeds erger wordende problemen, moet erop worden gewezen dat uit de meest recente stukken die zij zelf hadden bijgevoegd, blijkt dat *“op heden [...] de oogdruk beiderzijds onder de streefdruk [is]”* en dat er *“beiderzijds op heden rustige corneale bevindingen”* zijn. De verzoekende partijen tonen niet in concreto aan uit welke elementen de negatieve evolutie die zij schetsen zou kunnen worden afgeleid, laat staan dat zij zouden aantonen dat er thans sprake is van een verergering die een nieuw onderzoek in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou noodzakelijk maken omdat er thans wél een risico bestaat zoals omschreven in de eerste paragraaf van deze bepaling. Het loutere gegeven dat de betrokkene de oogaandoening nog steeds heeft en dat er nieuwe medische attesten werden bijgebracht om dat te staven, volstaat niet.

Samengevat moet dus worden vastgesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat in casu (opnieuw) moest worden nagegaan of de aandoening(en) waarvan sprake een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de aanvrager of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het betoog omtrent het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet dienstig.

2.7. In de mate, voorts, dat de grieven gericht zijn tegen motieven die niet te lezen zijn in de thans bestreden beslissing, doch tegen het onderzoek van en de beslissing over een eerdere aanvraag, moet worden vastgesteld dat deze niet het voorwerp uit van het huidige beroep. Bovendien werd deze beslissing van 19 december 2012 reeds onderworpen aan een wettigheidsonderzoek en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ertegen verworpen bij arrest 117 178 van 20 januari 2014. Uit de hiervoor geciteerde passus uit dat arrest blijkt dat destijds reeds werd onderzocht *“dat de verdere vereiste zorgen voor eerste verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst”*, zodat niet kan worden volgehouden dat er nooit eerder enig afdoend onderzoek is gebeurd naar de gevolgen van terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster. Eén en ander leidt verder tot de conclusie dat, aangezien reeds eerder werd vastgesteld dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Georgië, en dat er thans geen nieuwe elementen voorliggen, een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, temeer nu de bestreden beslissing geen bevelscomponent in zich draagt. In dat kader moet ook nog worden vastgesteld dat verzoekster hetzelfde verblijfsrechtelijke statuut heeft als zij zelf, zodat de bestreden beslissing de eventuele mantelzorg waarvoor hij instaat, niet in de weg staat.

2.8. Tot slot moet worden opgemerkt dat verzoekster nieuwe stukken heeft neergelegd ter zitting, met name een eigen verklaring, het eerste blad van een algemene informatiefiche van de Brailleliga over visuele pathologieën en een attest van het CAW van 31 mei 2017 waaruit blijkt dat verzoekster een week daarvoor was gestart met een psychologische begeleiding. Deze stukken zijn nieuw, zodat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Deze neergelegde stukken moeten derhalve uit de debatten worden geweerd.

2.9. De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS